

ZAKLADATEL A EMERITNÍ PRINCIPÁL Milan Hein
PROVOZNÍ ŘEDITEL A JEDNATEL Martin Šimek
UMĚLECKÝ ŘEDITEL Pavel Ondruch
PRODUKCE Anna Krejčová
PR Marek Podlaha
PROVOZNÍ KAVÁRNY Martina Kolářová
ŠÉFCUKRÁŘ Josef Vích

SPOLUPRACOVNÍCI DIVADLA

Kateřina Šimková, Marie Krbová, Daniel Dan, Richard Fahrner, Jakub Elstner, Jakub Nový, Lukáš Horník, Jan Doskočil, Vít Drozda, Ondřej Sýkora, Denisa Reitingarová, Hana Polívková, Antonie Hlavicová, Iveta Pažoutová, Bohumil Kubeša, Matěj Konečný, Vojtěch Dušek, Petr Holata, Gabriela Falcová, Andrea Pertlíčková, Renata Klimešová a Lucie Šafránková.

Divadlo Ungelt, Malá Štupartská 646/1, Praha 1
Letní scéna Divadla Ungelt, Nový Svět,
Praha 1 – Hradčany
www.divadloungeelt.cz

VYDALO DIVADLO UNGELT S.R.O.
Nový Svět 78/5, Praha 1 – Hradčany
dotisk v červenci 2026 / Sezóna 2026/2027
PROGRAM PŘIPRAVIL Pavel Ondruch
FOTO Jan Malíř
GRAFICKÁ ÚPRAVA Marcel Brna

SLEDUJTE NÁS NA SOCIÁLNÍCH SÍTÍCH

SKORÁ PRAHA

Marcin Szczygielski

DIVADLO
UNGELT

Alena Mihulová
Petra Nesvačilová

Skořápka

(Wydmuszka)

PŘEKLAD

Lena Pešák

REŽIE

Pavel Ondruch

VÝPRAVA

Alena Schäferová

ASISTENTKA REŽIE

Marie Krbová

HUDBU SLOŽIL A NAHRÁL, HLAS ZE ZÁZNAMU NAMLUVIL

Igor Orozovič

ZVUK A SVĚTLA

Jakub Elstner, Jakub Nový, Richard Fahrner

GARDEROBA A REKVIZITY

**Denisa Reitingerová, Hana Polivková,
Antonie Hlavicová**

Nositelé autorských práv k dílu zastupuje DILIA, divadelní, literární, audiovizuální agentura z.s., Krátkého 143/1, Praha 9.

AUTOR

Marcin Szczygielski

HRAJÍ

**Halina Kocembová
Roxana Klíčková**

**Alena Mihulová
Petra Nesvačilová**

Česká premiéra 27. dubna 2016 v Divadle Ungelt.

Květiny dodává firma Metamorphosis

HLAVNÍ PARTNEŘI

**manželé
Zuzana a Martin
Molnárovi**

**Klub přátel
Divadla
Ungelt, z. s.**

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

MARCIN SZCZYGIELSKI

Je podivuhodné, že náš tak blízký soused, s nímž sdílíme dějiny střední Evropy – Polsko – je nám mnohdy na první pohled vzdálenější, než naši západní sousedé. Občas se v českém kulturním prostředí sice vyskytne nějaké polské jméno, ale je to spíše výjimka – slýcháme o Olze Tokarczukové či o „znalci Čechů“ Mariuszi Szczygielovi, avšak tím výčet u nás široce známých polských umělců většinou končí. Stejně iniciály, ba dokonce podobně znějící jméno jako proslulý Szczygiel, má u nás zatím doposud neznámý spisovatel, dramatik, novinář a grafik Marcin Szczygielski. Na polské literární scéně jde již o zavedeného autora s velkým tvůrčím rozmachem, a přesto do Čech ještě nepronikl. Inscenace jeho nejúspěšnější hry *Skořápka* (*Wydmuszka*) je u nás v Divadle Ungelt první vlaštvou.

Marcin Szczygielski se narodil na konci května roku 1972 jako prostřední syn herce Cezara Szczygielského a členky slavné ženské vokální skupiny Filipinky Iwony Raczové. Do zlomového roku 2007, v němž vydal svou přelomovou knihu (*Berek*), působil v nejrůznějších profesích. Nejvíce se však našel v žurnalistice a ve dvaceti šesti letech se na dva roky stal uměleckým vedoucím polské edice měsíčníku *Playboy*. Od toho okamžiku začal průběžně publikovat hned v několika periodikách. Nejčastěji psal o architektuře a interiérovém designu, což ho později přivedlo mimo jiné do časopisu *Moje bydlení*.

Jako spisovatel debutoval roku 2003 románem *PL-BOY*, v němž popisoval média prizmatem redaktorů časopisu pro muže. Groteskní text vycházející z vlastní zkušenosti je trefnou a zábavnou satirou na poměry v časopisecké žurnalistice. *PL-BOY* měl úspěch, který Szczygielského povzbudil v další práci – napsal nejen pokračování, ale naplno se začal odklánět od novinářiny k romanopisectví. V polské literatuře se pak nadobro a přímo velkolepě etabloval románem z roku 2007 *Berek*. Dnes již klasika moderní polské LGBT+ literatury otevřeně vyprávějící o konfrontaci mladého gaye se starší konzervativní polskou katoličkou způsobila v životě Szczygielského obrat, po němž se mu rozjela kariéra na plné obrátky. Jednak tímto otevřeným románem započal cyklus knih pod názvem *Kroniki Nierówności*, v nichž se snaží bojovat proti jakékoli formě diskriminace, netolerance a nepochopení, a jednak velice brzy správně odhadnul, že coby syn herce a zpěvačky (o níž mimochodem také napsal knihu) má scénické cítění a smysl pro divadlo. Zhruba rok po vydání *Berka* tak přepsal text do divadelní podoby. My v této adaptaci můžeme spatřovat jakýsi předobraz *Skořápky*, neboť stejně jako ona je i divadelní

přepis *Berky* založený na vyhoceném charakterovém protikladu dvou postav, které se střetávají jakoby náhodou, ale které se právě díky svému setkání transformují v jinou - možná lepší - bytost.

Tvůrčí princip založený na dvou extrémních kontrastech je pro autora zjevně hybný motor práce. Při psaní naslouchá svým postavám a nechá je – bez zbytečných autorských zásahů – svobodně rozvíjet. Z této tvůrčí metody, v níž dramatik „jen“ naslouchá postavám, které stvořil, je zřejmé, že v textech Marcina Szczygielského nejde ani tak o příběh, který se může zdát předvídatelný či příliš jednoduchý, ale že jde především o zkoumání lidských bytostí a jejich masek. Mímkry, ať už obranné nebo účelné (či obojí), vedou Szczygielského ve *Skořápce* k umné hře s typem a charakterem. Jakoby pracoval s principem antických *Povahopisů*, v nichž Theofrastos z Efesu krátce a vtipně popsal typy povah attické komedie (Pokrytec, Pochlebník, Báhorkář, Hamižník atd.). Na začátku *Skořápky* se na

scéně vskutku objeví dva extrémní typy, někdy nás dokonce napadne, že se figury pohybují na hraně karikatury. Brzy je ale zřejmé, že Szczygielski s tímto řekněme „efektem primitivního typu“ počítá. Karikatura to rozhodně není samoúčelná, neboť ji Szczygielski používá jako mímkry, jako zastírací manévr, jako masku, za níž se postavy schovávají. Jaká je jednodušší a zdánlivě účinnější obrana před komplexy než sebeklam? Stěžejní Szczygielského téma pak proto vnímáme jako boj o sebe sama se sebou samým. Ostatně není právě obrana založená na podlehnutí hlouposti či zjednodušení, která vede k vyhrocení všech latentně přítomných charakterových vlastností, jednou z nejčastějších obran v dnešní společnosti vůbec?

Szczygielski však nesetrvává u pouhého konstatování společenského jevu, ale snaží se ve své práci nalézt cestu, jak problém vyřešit, jak se z obranné karikatury dostat, jak ji překonat, a jak dospět ke své podstatě. Jakkoli se to může zdát naivní, klíč logicky spatřuje v mezilidských

vztazích a odbourání všech předsudků v naší komunikaci a vnímání. Pokud dáme šanci tomu druhému, ten druhý jí dá nám. Potom, co jsou postavy schopny překročit stín prvního dojmu, poté, co dokáží vyhnat z myšlení matoucí Haló efekt, jsou schopny – nikoli prohlubovat svou povahu – ale prozrazovat či ukazovat, že tam ta hlubina byla vždycky. Jen tak tuto hlubinu mohou samy pro sebe i pro ostatní prosvítit a prodýchat.

Každý z nás je podle Szczygielského uzavřen ve své ochranné skořápce, jejíž křehkost určuje jen naše vůle. V polském originále se hra jmenuje *Wydmuszka*, což je téměř nepřeložitelné slovo označující skořápku vyfouknutého vajíčka. Staročeština pro to má krásné, ale polo-

zapomenuté slovo pouch nebo poušek. A obraz prázdné skořápky, která se v okamžiku může rozbít stejně jako se v okamžiku může stát překrásnou kraslicí, která může být vnímána negativně jako prázdná, ale také pozitivně jako provzdušněná, dokonale symbolizuje prostou a přitom mnohvrstevnatou krásu textu. V paradoxu prostoty a hloubky je největší síla Szczygielského.

Obsahová stránka *Skořápky* není to jediné, co z ní dělá

nejuváděnější autorovu hru. Vývoj postav od typu k charakteru je realizován prostřednictvím dokonale vypointovaných dialogů, které mají lehkost, vtip i inteligenci. Využití principů komedie a mnohdy i gagu může čtenáře, a potažmo diváka mást, neboť má tendenci podlehnout komediálním vlastnostem textu a opomenout tak psychologické jemnosti postav. *Skořápka* je proto značně složitý žánrový mix, z něhož se snadno může stát jednoduché melodrama stejně jako komediální groteska, psychologické drama či feministický pamflet. Inscenační těžkosti jsou však vykoupeny skvělým prostorem pro hereckou spolupráci neodbytně evokující, že hru musel psát herec. A vskutku: při pohledu na *Skořápku* je nejen těžké uvěřit, že ji nenapsal herec, ale těžko se věří i faktu, že je to (nepočítáme-li dramaturgii *Berka*) autorova první původní hra.

Od roku 2010, kdy měla *Skořápka* světovou premiéru ve varšavském Teatru Komedia, Szczygielski napsal řadu dalších her. Za rok už měla ve stejném divadle premiéru drsná komedie *Furie* popisující tři rozdílné sestry ve zlomové životní situaci a za další rok napsal opět nový text *Kallas* o slavné polské koloraturní sopranistce Violettě Villasové a o slavné polské herečce, šansoniérce a kabaretní umělkyni Kalině Jędrusikové. Během toho se stihnul věnovat próze, a to nikoli zanedbatelně. Naopak. V Polsku je Szczygielski

dnes známý a nejvíce oceňovaný především díky tvorbě pro mládež. Za tyto knihy (například *Omega*, *Czarny młyn* či *Za niebieskimi drzwiami*) získal mnoho prestižních cen.

Činorodost Marcina Szczygielského zasahuje však i do televize, kde uváděl soutěžní pořad. V poslední době se věnuje jen literární tvorbě a nebýt toho, že ještě někomu v konzervativním Polsku přijde zajímavé, že má dlouholetý partnerský vztah se starším mužem, dalo by se říct, že žije poklidný život spisovatele na vrcholu sil.

Článek v roce 2016 napsal Pavel Ondruch

Režisér
Pavel Ondruch

ROZ HOVOR

s dramatikem
Marcinem
Szczygielskim

Co Vás inspirovalo k napsání *Skořápky*?

Miluji knihovny, ale vím, že je to pro hodně lidí nejnudnější místo na světě. Rozhodl jsem se proto napsat drama, které dokáže, že i v knihovně se mohou odehrávat neobvyklé, zábavné věci plné emocí, a že díky návštěvě tohoto místa se váš život může naprosto změnit.

Jak hra vznikala?

Začal jsem u postav. Věděl jsem, že když dojde ke konfrontaci dvou tak odlišných žen, můžu v průběhu děje počítat s překvapivými zvraty. Nemohl jsem se dočkat, až to začnu psát. *Skořápka* proto vznikla ve velmi krátkém čase – hlavně proto, že jsem byl strašně zvědavý, jak se postavy budou dál chovat. Ucelenou koncepci jsem neměl. Dovolil jsem, aby mě Roxana a Halina samy vedly svými životy. Samotné psaní pak bylo zábavným dobrodružstvím. A měl jsem radost, když se ukázalo, že obě hrdinky předaly mně, sobě navzájem i divákovi ještě i něco víc, než radost, něco opravdu důležitého.

Jaký jste měl pocit při psaní poslední věty hry?

Po napsání poslední věty jsem cítil satisfakci, ale byl to pouze poločas. Drama se pak ocitá v rukou režisérů a herců a já se často účastním zkoušek – čtených i jevištních. Po celou dobu zkoušení text měním, přizpůsobuji ho hercům, inscenaci a koncepci režiséra – tohle je velmi zajímavá etapa práce. Dokonce se stává, že přepisují text i po premiéře, protože pozorují reakce prvních diváků a díky nim vychytávám detaily, které je třeba změnit. Je pro mě těžké rozloučit se s tím, co jsem napsal – když začne hra žít svým životem a není už potřeba, abych do textu zasahoval, je mi to trochu líto.

Při psaní vycházíte spíš ze svých osobních zkušeností nebo pozorujete a popisujete okolí?

Když píšu hru, čerpám nejvíc ze svých vlastních zkušeností nebo ze zkušeností osob, které znám. Než jsem se začal doopravdy živit psaním, prodával jsem v antikvariátě, projektoval interiéry, konferoval televizní pořady, pracoval jsem ale také jako grafik a novinář v několika časopisech. Mnoho let jsem se zkrátka pohyboval v různých prostředích a poznával velmi odlišné a zajímavé osobnosti. Díky nim jsem shromáždil obrovské množství různorodých zkušeností – myslím, že mi vystačí na mnoho dalších her a románů.

Mají s Vámi vaše hrdinky něco společného?

Inspirací pro postavu Haliny mi byla kolegyně z redakce, v níž jsem kdysi pracoval. Byla to introvertka, nejistá sama sebou, zcela podřízená matce, které denně z práce volala. V krizových situacích ale byla vždy z nás všech nejsilnější a časem – podobně jako Halina – provedla ve svém životě revoluci. V Halině je však také hodně ze mě samého. Když jsem byl malý, snil jsem o tom, že jednou budu pracovat v knihovně. Zdála se mi jako nejbezpečnější místo na světě. Postavu, která se izoluje od světa v knihovně dokáží proto dokonale pochopit. Roxana je zase typem ženy, které jsem poznával při práci v televizi – jejich krása jim otevírala všechny dveře. Nemusely rozvíjet svoji inteligenci a schopnosti, protože k úspěchu jim stačilo trochu drzosti. Ale když jsem je poznával blíže, zjišťoval jsem, že jsou mnohem inteligentnější, než by se mohlo na první pohled zdát.

Jakého přijetí se *Skořápka* dočkala v Polsku?

Ze všech mých her hraných v Polsku je *Skořápka* nejuvděnější. Inscenovali ji ve Varšavě, Krakově, Plocku a Lodži. Napsal jsem také adaptaci pro rozhlas, kterou bude zane-

douho vysílat Polské rádio. Diváci mají rádi hry o ženách a já vím, že se jim *Skořápka* líbí. Obě postavy jsou jim ve své odlišnosti blízké a srozumitelné. Halina se separuje od světa v knihovně, Roxana žije v manželství s člověkem, kterého nemiluje, protože se díky jeho penězům cítí v bezpečí. Obě se tak zamykají ve svých skořápkách, které se na začátku zdají být pohodlné a nezníčitelné. Ukazuje se ale, že obě tyto bubliny jsou strašně křehké, právě jako vaječná skořápka. Dokud se hrdinky z nich nedostanou ven, nemohou začít opravdu žít.

Rozhovor režiséra s herečkami

PAVEL ONDRUCH: Co vám letělo hlavou, když jste poprvé přečetly *Skořápku*?

ALENA MIHULOVÁ: Řeknu to možná jednoduše, ale mně se ta hra strašně líbila. Jednak jsem viděla, že je to vděčný part pro dvě ženské, říkala jsem si, že náš autor má rád herečky, a jednak mě potěšilo, že obě postavy mají vyváženou komickou a vážnou polohu. Fascinovalo mě, jak veliký důraz je kladen na vyvíjející se vztah mezi dvěma postavami a na jejich pozvolné sblížení. Malý prostor Ungeltu nám dovoluje, abychom do našich postav vdechly ještě „něco“ navíc, „něco“, co se těžko na velkém jevišti udělá, a to „něco“ je skutečný hmatatelný pocit přátelství. Tohle je věc, kterou je možné zahrát velmi dobře, ale aby jiskra přeskočila a aby to bylo opravdové, je třeba to hrát s někým, kdo je podobně naladěný, kdo má podobné vnímání. Modlila jsem se, aby ta druhá herečka v sobě tohle měla, aby chtěla totéž. A Pétá taková je.

PAVEL ONDRUCH: Jak jsi hru vnímala ty, Petro?

PETRA NESVAČILOVÁ: Když jsem si *Skořápku* přečetla poprvé, vylekala jsem se. A to především kvůli té křehkosti, kterou text obsahuje, ta je na něm nejtěžší. *Skořápka* není narativní drama, ale je naopak založena na nuancích, na křehkosti, která je skrytá pod hrubými maskami obou postav. Svoji křehkost tak odkrývají skrze drobnosti, které se musí přesně zahrát. Má hrůza se navíc ještě stupňovala. Děsilo mě, jak je to strašně upovídáné, jak se tam furt mluví, jak jsou postavy uvězněny v maskách a jak to bude těžké udělat tak, aby tam bylo všechno. Naštěstí jsem se potom setkala s vámi dvěma. A najednou jsme společně hledali ty nuance. A já i sama v sobě začala tu křehkost, jemnosti a přístupnost otvírat.

ALENA MIHULOVÁ: Křehkost, jemnost, otvírání se – v tom naprosto souhlasím s Péťou. A já bych k tomu ještě dodala odvahu. Odvaha tohle všechno lidské, k čemu já mám obdiv a je to pro mě v životě moc důležité, ukázat na jevišti. Nejen hrát to za nějaké postavy, vyrábět to, ale dát to ze sebe, najít odvahu to ze sebe pustit tak, aby diváci měli pocit, že jsou součástí autentického přátelství.

PETRA NESVAČILOVÁ: A trošku i risknout, že vstupujeme do vod, které úplně neznáme. Nebo alespoň já.

PAVEL ONDRUCH: Je krásné, že jste hru vnímaly přes příběh, ne jen přes své postavy.

ALENA MIHULOVÁ: Ale aby to neznělo tak idylicky: jsem klasická herečka, která si nejdřív přečte svou postavu. Zkoumám, jestli mám co hrát a jestli je to role pro mě. Ale je pravda, že partnerinu, ať už ve filmu nebo v divadle, považuji za nejdůležitější věc. Je strašné vidět proti sobě studené oči, které se dívají skrze tebe. Člověk se pak nemá čeho chytit a nemá z toho radost.

PAVEL ONDRUCH: Jak sis tedy představovala Halinu?

ALENA MIHULOVÁ: Dokud jsem si neuvědomila, že má osm monologů, tak herecky velmi vděčně. Téměř v každém telefonátu se opakují stejné motivy, může se snadno stát, že přeskočím z třetího zpátky do prvního nebo místo druhého zahraji osmý a přeskočím tak celé dějství... Jinak mě ale od začátku bavilo, že Halina v sobě má, stejně jako Roxana, něco překvapivého. Něco z té druhé, něco, o čem ani nevěděla, že

v ní je, a co se divákovi naplno odhalí až v druhé části. Tyhle charakterové rozporuplnosti, o nichž nevíte, opaky, to skryté v nás, je strašně herecky inspirativní.

PAVEL ONDRUCH: Souhlasím. Kontrasty povah jsou ve *Skořápce* založené nejenom na základním protikladu (a prolínání) dvou postav, ale také na kontrastech obsažených v samotných povahách jednotlivých figur. To ze *Skořápky* dělá opravdu hereckou lahůdku.

ALENA MIHULOVÁ: Daleko křehčí je nakonec Roxana. Halina se naopak ukáže jako mnohem odvážnější, než by kohokoli na začátku napadlo. Navíc i přes takové obrovské rozdíly, dojde mezi protiklady ke sblížení, rozdílnost není na překážku...

PAVEL ONDRUCH: Což je velké téma celé hry. Jak jsi, Petro, četla Roxanu?

PETRA NESVAČILOVÁ: Její svět a její maska byl pro mě odstrašující. Když někoho takového potkám, většinou se vydě-

sím. Ale obdivuji, když se v životě někomu podaří udělat výhybku ze zajetých kolejí a dát prostor novým, které vycházejí opravdu z nás. To je vždycky obrovský úspěch. Je velmi těžké takovou výhybku udělat. Ale snaží se o to hodně lidí, i já. Dojalo mě, že Roxana (a i Halina) to na základě svého vzájemného setkání dokáží. Dají výhybku. Roxana zkouší odhalit, co cítí a zkouší se přestat bát. Hledá svůj prostor. Snaží se tím přijít na to, proč má masku a zjišťuje, že jí nedělá dobře, i když si původně myslela, že ano. Ale s ní se nevnímá plnohodnotně. A pak si najednou dovolí mít ráda sama sebe.

ALENA MIHULOVÁ: Mám radost, že se tohle povede oběma figurám. A dokonce to nevypadá, že by se ke svým starým životům někdy chtěly vrátit.

PETRA NESVAČILOVÁ: Ale samozřejmě jsem Roxanu na začátku vnímala jako super krávu a jsem hrozně ráda, že je to mnohem složitější.

ALENA MIHULOVÁ: A co sis říkal ty, Pavle, když jsi poprvé přečetl *Skořápku*? Říkal sis: co si s téma holkama počnu?

PAVEL ONDRUCH: Vůbec ne. Spoléhal jsem, že k sobě sedíte, že to mezi vámi zacvakne. Nevím, proč jsem tomu tak věřil. Vy jste se přece před zkoušením nikdy nepotkaly. Risk to tedy rozhodně byl, ale já ho jako risk nevnímali. Jaké bylo vaše první setkání?

ALENA MIHULOVÁ: Milan Hein mi říkal nějaké možnosti obsazení Roxany a mezi nimi byla i Petra. Nejdřív jsem nevěděla, která to je a pak jsem si vzpomněla, že hrála v *Pusinkách*.

PETRA NESVAČILOVÁ: A prý jsi řekla: to je ta tlustá!

ALENA MIHULOVÁ: Já jsem nevěděla, že jsi tam vypadala jinak. Ne, pamatovala jsem si jenom pocit. Bylas mi sympatická. To je všechno. Dnes už dost dám na svou intuici. Pak jsme se náhodou viděly v České televizi. Točila jsem seriál *Trapný padesátky*, a když jsem odcházela přes turnikety, Petra tam na někoho na sedačce čekala. Šla jsem k ní a byla to láska na první pohled. Najednou jsem věděla, že i ten matný dojem, co jsem měla z *Pusinek* byl správný.

PETRA NESVAČILOVÁ: Mně zavolal Milan Hein a řekl mi rovnou, že chce, abych hrála s Alenou. A já řekla ano! Měla jsem velikou radost, protože Alenku znám ze *Sestřiček* a *Krávy* a moc se mi líbila.

ALENA MIHULOVÁ: Je ale důležité, že *Kráva* je název filmu a já jsem v něm nehrála titulní roli.

PETRA NESVAČILOVÁ: Když jsme se viděly v České televizi, tak jsme začaly přes sebe hned mluvit a všechno jsme si řekly, třeba to, jak z toho máme strach, ale že si to užijeme...

ALENA MIHULOVÁ: ...že to je strašně těžké, a co s tím budeme dělat, ale že do toho půjdeme, protože to je nádherné. Prostě jsme se ujistily, že to spolu zvládneme.

PAVEL ONDRUCH: A jak jste pracovaly na svých rolích?

ALENA MIHULOVÁ: Strašně ráda bych řekla něco o herecké technice a o tom, jak se ve mně rodí figura, a jak všude kolem sebe pozoruji Haliny, ale ona to není pravda. Hledám to, s čím souzním já. Zkoumám to, co je z té figury ve mně, jak se můžu ponořit do pravdy, jak moc můžu jít hluboko pod text. Pro mě je *Skořápka* tak dobře napsaná, že v ní najdu vše. Nejsem žádná intelektuálka, já prostě jen přečtu text, který mě navede k tomu, co hrát. A kromě toho pro mě na čtených zkouškách bylo hrozně fajn... – no prostě

to, jak jsi nás režíroval, jak jsi o tom mluvil, kolik jsme dostaly informací. Takže prostě dobrý autor, dobrý režisér a bezvadná partnerka. Pokud tam teď něco podělám, je to jen a jen moje věc.

PETRA NESVAČILOVÁ: Já potichu čtu text a dumám si. A hodně vycházím ze sebe, ze zkoušení s vámi a z těch situací, které vznikají mezi mnou a Alenkou. Koukám na svoji postavu skrze její oči a skrze naše vzájemné zrcadlení. A také se rozhlížím a zkoumám podobné holky – představuji si jejich světy a přístupy k životu. A všímám si hodně masek, i té své. Dochází mi u toho, kolik má člověk předsudků vůči lidem. Vejde třeba právě do knihovny a uvidí tam nějakou šedou myš, ale za tím člověkem je toho daleko víc než jen jeho maska, je tam daleko větší svět, který nevidíme. Hrozně mě baví představovat si všechny ty šance, které jsou v nás obsažené a pozorovat všechno to, co není na první pohled vidět.

PAVEL ONDRUCH: Co byste chtěly, aby si divák odnášel z představení? Co by mu mělo běžet hlavou?

ALENA MIHULOVÁ: Hlavně, že mu tou hlavou aspoň něco poletí. Samozřejmě by bylo ideální, kdyby si lidi řekli, a teď to bude znít jako fráze, ale já to beru vážně: dej si pozor na své vztahy, staráš se o ně? I přátelství je třeba živit jako lásku. Třeba si některý z diváků zajde s někým, s kým dlouho nebyl a má ho rád, na kávu úplně obyčejně si pokecat. Ale musím se také přiznat, že jsem sobec. Přeji si, aby nám to vydrželo. Aby my s Péťou jsme byly ty, co jednou za čas zajdou na kávu, anebo si zavolají. Nikdy jsem nezažila takto hezké čtené zkoušky, aranžovačky a zkoušení. Víím, že to není záruka úspěchu, nicméně je to víc, jak měsíc života a já si svého života vážím. Jsem proto ráda, že ho můžu prožít takto tady s vámi.

PETRA NESVAČILOVÁ: Souhlasím a bylo by i hezké, kdyby si divák odnesl domů nově probuzené já. A také to, že nás to s Alenkou baví, a že to bavilo i je. Prostě radost!

Zaznamenal Pavel Ondruch

V Divadle Ungelt můžete v sezóně 2026/2027 dále vidět

BRÁCHA

SIMON GRAY, dva muži a jedna žena. Osudový milostný trojúhelník v průběhu dvaceti čtyř let. Komorní rodinná sága slavného britského dramatika. Hrají Marek Němec, Igor Orozovič a Klára Suchá. Režie Pavel Ondruch.

CESTA K VODOPÁDŮM

LEE BLESSING, po bolestném rozvodu přišel i o milovanou nevlastní dceru. Dokáže to napravit? Fascinující jevištní road-movie o hledání cesty k sobě i tomu druhému. Hrají Jiří Langmajer (za roli Opičáka se umístil v širší nominaci na Cenu Thálie 2022) a Anežka Šťastná. Režie Michal Dočekal. Inscenace není vhodná pro děti do 16 let.

CIZÍ PŘÍBĚHY

DONALD MARGULIES, nejdřív ji obdivovala. Pak byla její studentkou, asistentkou, kolegyní, přítelkyní, a nakonec soupeřkou. Nebo snad zrádkyní? Hrají Milena Steinmasslová a Štěpánka Ligas. Režie Šimon Dominik.

DEŠTIVÉ DNY

KEITH HUFF, drsní chlapi Denny a Joey jsou partáky u chicagské policie. A velcí přátelé – každý problém dokáže vyřešit. Až do teď... Strhující kriminální drama ve světové premiéře hrály filmové hvězdy Daniel Craig a Hugh Jackman. Hrají Richard Krajčo (za roli Dennyho získal Cenu Thálie 2012) a David Švehlík (za roli Joeyho se umístil v širší nominaci na Cenu Thálie 2012). Režie Janusz Klimsza. Inscenace není vhodná pro děti do 16 let.

DVOJKA

JIM CARTWRIGHT, hospoda, kde je ten správný cvrkot. Čtrnáct postav a jen dva herci v klasice světového komediálního žánru. Drink, který vypijete až do dna. Hrají Barbora Hrzánová a Jaromír Dulava. Režie Janusz Klimsza.

HOUSLE

DAN MCCORMICK, doposud se oba bratři protloukali newyorskými ulicemi jen těžko. Všechno se ale může změnit. Zlodějčkovské komediální drama o dvou bratřích a jejich rodinném příteli, kde naděje na lepší život odhalí pohnutou rodinnou minulost i sílu charakterů. Hrají Milan Hein, Jiří Langmajer a Pavel Liška. Režie Ladislav Smoček.

JAK STARÝ JE MĚSÍC

SAM SHEPARD, veranda, větrák, bourbon s ledem a dva chlapi, jejichž letité přátelství je vystaveno zkoušce u hlavně brokovnice. Divadelní western jednoho z nejslavnějších amerických dramatiků. Hrají Jiří Dvořák a Jiří Langmajer. Režie Michal Dočekal.

KRÁSNA VZPOMÍNKA

STEPHEN TEMPERLEY, jaké to je být pianistou nejhorší zpěvačky všech dob? Bizarní příběh Florence Foster Jenkinsové plný živě hrané jazzové i operní hudby. Hrají Bára Štěpánová (za roli madam Jenkinsové se umístila v širší nominaci na Cenu Thálie 2022) a Ondřej Brousek. Režie Martin Čičvák.

LAVIČKA

KEIR MCALLISTER, chcete mít chvíli pro sebe a někdo vás vyruší. Začíná konflikt epických rozměrů! Komédie plná nečekaných zvratů, intrik a břítkého humoru. Hrají Miroslav Hanuš a Petr Stach. Režie Vít Vencl.

PAN HALPERN A PAN JOHNSON

LIONEL GOLDSTEIN, u hrobu paní Florence se setkají dva staří muži, pan Halpern a pan Johnson. Jednoho z nich čeká velké překvapení... Hra měla světovou premiéru v Londýně a svou poslední roli v životě si v ní zahrál Sir Laurence Olivier. Divadlo Ungelt ji uvádí s Petrem Kostkou a Františkem Němcem. Režie Ladislav Smoček.

PŘÍBĚH ZE ZOO

EDWARD ALBEE, když nemáte vztah k lidem, měli byste někde začít. Třeba na lavičce v Central Parku po cestě ze zoo... Sugestivní dílo génia amerického dramatu. Hrají David Švehlík a Ondřej Brousek. Režie Jiří Pokorný.

PSTRUZI

EDOARDO ERBA, dopis konečně nalezl svého adresáta. Změnil život automechanikovi, jeho ženě i dělníkovi z místní továrny. Italská komedie o obavách, kterým lze čelit jen s humorem. Hrají Pavel Liška, Jaromír Dulava a Alena Miňulová. Režie Jakub Šmíd.

RANDE S FEMINISTOU

SAMANTHA ELLIS, Kate je pořád single. Přitahují ji totiž jen problematičtí chlapi. Tak co to zkusit s citlivým feministou? Romantická komedie o lásce, na které stojí za to pracovat. Hrají Barbora Poláková a Marek Adamczyk. Režie Pavel Ondruch.

SLEPICE NA ZÁDECH

FRED APKE, muž zapomněl na její narozeniny. Je to dostatečný důvod k vraždě? Bláznivá groteska o šlenství, k němuž vás dožene manželství. Hrají Tatiana Dyková, Vojtěch Dyk a Radovan Klučka. Režie Jaromír Dulava.

STAŘÍ MISTŘI

GER THIJIS, dva bratři. Oba herci. Jeden slavný a úspěšný – František Němec, druhý celý život v jeho stínu – Milan Hein. Nizozemská tragikomédie z divadelního zákulisí. Režie Milan Schejbal.

ŠVÝCARSKO

JOANNA MURRAY-SMITH, stvořila pana Ripleyho. A na konci života ji navštíví talentovaný mladík... Psychologický thriller o ženě, pro niž je zabíjení nejzábavnějším projevem života. Hrají Ivana Chýlková a Petr Uhlík. Režie Milan Schejbal.

TANEČNÍ HODINY

MARK ST. GERMAIN, jak naučit tančit autistického profesora, který nemá rád doteky? Stačí ho poslat k tanečnici s nohou v ortéze... Romantická komedie o sblížení dvou samotářů, jejichž silná vůle možná překoná i nepřekonatelné. Hrají Miroslav Táborský a Petra Nesvačilová. Režie Pavel Ondruch.

VEJŠLAP

PETER QUILTER, tři stárnoucí kamarádi na úpatí hory a dvoudenní túra před nimi. Cíl je jasný: překonat krizi středního věku. Komediální oslava přátelství, přírody a života. Hrají Martin Písařík, Petr Stach a Jan Holík. Režie Pavel Ondruch.

VŠECHNY BÁJEČNÝ VĚCI

DUNCAN MACMILLAN, JONNY DONAHOE, seznam všeho, pro co stojí za to žít. Napišete ho s námi? Monodrama, které věří v lepší svět. Hraje Richard Krajčo. Režie Karin Krajčo Babinská.

VZHŮRU KE HVĚZDÁM

MARIE JONES, měl to být obyčejný den v životě obyčejných pečovatelek. Všechno se ale zvrtilo. Bláznivá komedie o touze po lepších časech. Hrají Iva Pazderková a Petra Nesvačilová. Režie Pavel Ondruch.

Dárci židlí

Eva a Marek ADAMCZYKOVI | Zlata ADAMOVSÁ | Prof. Dadja ALTENBURG-KOHL & Daniel PEŠTA | Jitka ASTEROVÁ | Norbert AUERBACH | Jiří BARTOŠKA | Prof. MUDr. Vladimír BENEŠ, DrSc. | Martin BEZOUŠKA | Lucie BÍLÁ | Ing. Michal BORGES | Jana BREJCHOVÁ | Tereza BRODSKÁ | Ondřej BROUSEK & Martin ČIČVÁK | Hana BUREŠOVÁ | Zuzana BYDŽOVSKÁ & Miroslav ETZLER | CENTRUM PARAPLE | Aleš CIBULKA | Vilma CIBULKOVÁ | Věra ČÁSLAVSKÁ | Soňa ČERVENÁ | Jitka ČVANČAROVÁ | Martina DELIŠOVÁ | Magdalena DIETLOVÁ a Dr. Milan SLÁDEK | Divadlo HOGO FOGO | Michal DOČEKAL | Pavel DOMINIK | Zeno DOSTÁL | Jaromír DULAVA | Josef DVOŘÁK | Helena DVOŘÁKOVÁ | Vojtěch DYK | Tatiana DYKOVÁ | Monika ELŠÍKOVÁ | Fero FENIČ | Ladislav FIALKA | Květa FIALOVÁ | pes FILIP | Ing. Jan FISCHER CSc. | Jefim FIŠTEJN | MUDr. Alfred GEBHARD | Dalibor GONDÍK | Václav HAUPT | Dagmar a Václav HAVLOVI | Bohumila a Walter HEINOVI | Šárka HEJNOVÁ | Ljuba HERMANOVÁ | Hana a Karel HEŘMÁNKOVI | Jan HOLÍK | Radek HOLUB | MUDr. Radkin HONZÁK | Prof. MUDr. Cyril HÖSCHL, DrSc., FRCPsych. | PhDr. Slavomil HUBÁLEK | Eva a Václav HUDEČKOVI | František HUSÁK | Ivana CHÝLKOVÁ & Jan KRAUS | Vítězslav JANDÁK | Nina JIRÁNKOVÁ | MUDr. Milan JIRÁSEK | Adam JUNEK | PhDr. Vladimír JURAČKA | Jiří JUST | KAESER KOMPRESSOREN s.r.o. | Kateřina DVOŘÁKOVÁ KALOČOVÁ & Zdeněk KALOČ | Jan KANZELSBERGER | Ondřej KEPKA | Veronika KHEK KUBAŘOVÁ | Ivan KLÁNSKÝ | Dušan KLEIN | Radovan KLUČKA | Milan KŇAZKO | PhDr. Petr KOLÁŘ | KOOPERATIVA POJIŠŤOVNA, a.s., | Vienna Insurance Group | Miloš KOPECKÝ | Petr KOSTKA | JUDr. Dominika KOLOWRAT-KRAKOWSKÁ | Ing. Martin KRAFL | Richard KRAJČO | JUDr. Tomáš KRAUS | Pavel KŘÍŽ | Vendula KŘÍŽOVÁ | Marta KUBIŠOVÁ | Blanka a Jiří KUBÍKOVI | MUDr. Roman KUFA | Irena KUNEŠOVÁ | Mgr. Dalibor LACINA | Jiří LANGMAJER | Jiří LÁBUS | Pavel LIŠKA | Radovan LUKAVSKÝ | Hana MACIUCHOVÁ | Jana MALÁ | Dana a Petr MALÁSKOVI | Jan MALÍŘ | JUDr. Hana MARVANOVÁ | Carmen MAYEROVÁ | Tatjana MEDVEČKÁ | Alena MIHULOVÁ | Zuzana a Matěj MINÁČOVI | Jitka MOLAVCOVÁ | Zuzana a Martin MOLNÁROVI | Otakar MOTEJL | Petr MOTLOCH | Kamila MOUČKOVÁ | Ladislav MRKVIČKA | Jiří MUCHA | Vincent NAVRÁTIL | Světlana NÁLEPKOVÁ | Václav NECKÁŘ | Luděk NEKUDA | Petra NESVAČILOVÁ | Prof. MUDr. Petr NEUŽIL, CSc., FESC | Jitka NĚMCOVÁ | František NĚMEC | Mathilde NOSTITZ | Ondřej NOVÁK | MUDr. Martin NOVOTNÝ | Pavel ONDRUCH | Gustav OPLUSTIL | Ota ORNEST | Igor OROZOVIČ | Jeřýk PACÁK | Prof. MUDr. Pavel PAFKO, DrSc. | Irena PAVLÁSKOVÁ | Halina PAWLOWSKÁ | Iva PAZDERKOVÁ | Mgr. Robert PERGL | Libor PEŠEK | Prof. MUDr. Jan PIRK, Dr.Sc. | Martin PÍSAŘÍK | Jindřich POLÁK | Barbora POLÁKOVÁ & Štěpán URBAN | Viktor POLESNÝ | Simona POSTLEROVÁ | Václav POSTRÁNECKÝ | Chantal POUILLAIN | Michal PROKOP | Vlasta PRŮCHOVÁ-HAMMEROVÁ | Regína RÁZLOVÁ | Vlastimil RIEDL | Pražská realitní kancelář ROYAL – Ing. Jaroslav KOŠTÁL | Linda RYBOVÁ | RYOR, a.s. | Alena SCHÄFEROVÁ | Milan SCHEJBAL | Jiří SCHMITZER | Jan a Libuše SCHNEIDEROVI | Vladimír a Petr SÍSOVI | Jan SKALICKÝ | Marta SKARLANDTOVÁ | Herbert SLAVÍK | Petr SLAVÍK | Tomáš SLÁMA | Alena SLEZÁKOVÁ | Ladislav SMOČEK | Jitka SMUTNÁ & Tereza NEKUDOVÁ | Olga SOMMEROVÁ & Olga ŠPÁTOVÁ | Jiří STACH | Petr STACH | Simona STAŠOVÁ | Jiří SUCHÝ | Jiří SVOBODA | Dana SYSLOVÁ | Petr ŠTĚPÁNEK | Lucie ŠTĚPÁNKOVÁ | Jana ŠTĚPÁNKOVÁ | Bára ŠTĚPÁNOVÁ | Karel ŠTOLBA | David ŠVEHLÍK | Libuše ŠVORMOVÁ | Jan TEPLÝ | Pavel TIGRID | TON a.s. | TRICO | Vilém UDATNÝ | Milan UHDE | Eva URBANOVÁ | Marta VANČUROVÁ | Petra a Josef VAVROUŠKOVI | Vít VENCL | Ondřej VETCHÝ | Pavel VĚTROVEC | Oldřich VÍZNER | Alena VRÁNOVÁ | Pavel VRBA | Petr WEIGL | prof. PhDr. Petr WEISS | Anna WETLINSKÁ | Jan a Zuzana WIENEROVI | Valérie ZAWADSKÁ | Zdeněk ZDENĚK | Stanislav ZINDULKA

Ungelt

Ungelt, zvaný také jako Týnský dvůr, je jedna z historicky nejvýznamnějších pražských lokalit. Blok zástavby byl původně opevněným kupeckým dvorcem. Obchodníci si mohli v areálu odpočinout, pokud zaplatili poplatek. Tomuto clu se říkalo staroněmeckým slovem ungelt. Odtud také dnešní název areálu. Kromě celnice tady kupci měli dvůr, špitál a kostel. Po obvodu dvora, který sloužil jako tržiště, vyrůstaly nejstarší románské domy. Základy domu, v němž sídlí Divadlo Ungelt, pocházejí z 11. století a jsou k vidění v klubu divadla. Celý dům tu stojí od 14. století.

Divadlo Ungelt založil Milan Hein a 2. října 1995 ho po boku Miloše Kopeckého slavnostně otevřel. Miloš Kopecký tehdy divadlu věnoval – jako symbol přízně – své oblíbené otáčivé křeslo. Tím započal tradici, v níž každý rok darují herci, umělci a osobnosti veřejného života divadlu svou „židli s příběhem“. Na těchto unikátních darech můžete posedět ve foyeru divadla a také v Café Hein - Kavárně Divadla Ungelt, kterou naleznete přímo nad divadelním sálem v uliční úrovni.

CAFÉ HEIN

KAVÁRNA
DIVADLA UNGELT

LETNÍ SCÉNA

Zastřešená Letní scéna Divadla Ungelt se nachází ve starobylé malebné části Hradčan pod Loretou na Novém Světě. V roce 2021 prošel prostor rozsáhlou rekonstrukcí. Divácké zázemí nadále vylepšujeme. Od roku 2024, kdy Letní scéna oslavila 20. výročí, je hlediště před nepřízní počasí chráněno zbrusu novou odvětrávací střešou. Horké dny navíc zpříjemňuje systém vodní mlhy a nové posezení u baru.

Pod širým nebem hrajeme každý rok od poloviny května do poloviny září.

Uběhlo 30 let od doby, kdy Miloš Kopecký s Milanem Heinem vyslovili přání o ungeltí divadelní kavárně. Na přelomu roku 2025 a 2026 se sen stal skutečností.

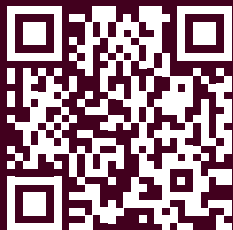
Během celého dne v ní nabízíme sendviče, polévky, vídeňské párky, chlebíčky, domácí buchtíčky s vanilkovým krémem, lívance s ovocem a šlehačkou nebo nebeské zákusky našeho mistra cukráře Josefa. Na mlýnku máme výběrovou kávu Jiřího Langmajera. Diváky, kteří míří na večerní představení, určitě potěší i výběr vynikajícího vína z Velkých Bílovic.

Těšíme se na vaši návštěvu!

Celé menu na cafehein.cz

Každý den 9.00 - 21.00

Štupartská 7, Praha 1 - Staré Město

Google Maps

